

LIBRIS

We know
books

Editor: *Vasile Burlui*

Redactor: *Cristina Lucia Șutiu*

Tehnoredactor: *Cristina Lucia Șutiu*

Coperta: *Cristina Lucia Șutiu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPESCU, RĂSVAN

Antiage : poeme narative / de Răsvan Popescu. - Iași :

Cartea Românească Educațional, 2024

ISBN 978-606-057-345-6

821.135.1

ANTIAGE

POEME NARATIVE DE RĂSVAN POPESCU

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional
Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, 2024
www.libriacartearomaneasca.ro/ecredu.ro

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

CUPRINS

ÎN LOC DE PREFAȚĂ	5
FAMILIA. NEMURITORII	11
Efracție	13
NEȘTIUT	15
MAMAM	16
SEMNE DE CARTE	18
MIREASA	20
UN APARTAMENT OARECARE LA BLOC	24
CĂLĂTORII IMAGINARE	26
SĂ VINĂ DAN	28
OGLINZI DEFORMATE	31
SMOCHINUL TATĂLUI MEU	32
TOATE ARANJAMENTELE NECESARE	36
BISERICA SURPATĂ	37
AM VENIT	38
MALADIA. EXERCIȚII DE RECUPERARE	39
ANTIAGE	41
CONTRATIMP	44
ȘAPTE CARTUȘE	46

FIRE DE PLASTIC	48	NEGRU INTENS	89
NEÎNCREDERE	49	BUCURIE	90
SALONUL REFUZAȚILOR	50	FAȚĂ-N FAȚĂ	91
TRUPUL OSTIL	53	ÎNCĂ PUȚIN	92
SURSA RĂULUI	55		
TRUPUL ȘI SUFLETUL	57	NOTĂ BIO-BIBLIOGRAFICĂ	93
ISTORIA. DELIRUL	59		
POȘTA REDACȚIEI	61		
AI	64		
BREAKING NEWS	66		
DESEN ÎN CĂRBUNE	68		
JUCĂRII FĂRĂ COPII	70		
FAKE NEWS	71		
ÎN PĂTRĂȚICA MEA	72		
PUMNUL ÎNCLEȘTAT	74		
SATUL DE SUB CER	76		
SCRISUL. SALVAREA	77		
POETUL CARE POVEȘTEȘTE	79		
LAST WARNING	81		
ATELIER	83		
URMA NORILOR	84		
FRAGMENTAR	85		
ACASĂ	86		
CLICK	88		

EFRAȚIE

Stăteam acolo, în fața geamului aburit de
sufierea mea

Înăuntru era expoziția fiului meu, sculptor
Sau mai degrabă artist emergent, nu stau să
explic

Noile funcții ale artei, vocabularul vizual,
experimentul

Este o altă estetică azi

Frumusețea nu mai e o condiție...

Nu-mi mai vorbea de la dispariția ei, mă
considera vinovat

Când eu n-am fost decât depășit, ca orice om

M-am refugiat în depresie, singurătate

Și el într-o adolescență întârziată, izolată

Am aflat de expoziție din presă, într-un târziu

M-am luat cu tot felul de nimicuri, cum fac eu

Și-am ajuns în ziua închiderii, după program

Nu putea să facă și el artă stradală?

Graffiti, să intrige

Să treci pe lângă, cu cafeaua în mână

Și să te bucuri de impresii fugitive

În spiritul timpului...

Ani de zile m-a obsedat ce-o să facă el în viață

Și acum, poftim!

Încercam să deslușesc imaginea dinăuntru,
mâine nu va mai fi

Împachetată în cutii de carton, spre depozit

În centru, translucidă, aeriană
 O formă genuină, fantastă
 Admiram simularea mișcării în aer
 Mărirea ei, prin abaterea luminii în ochi
 Nu intrăm în procedee...
 Se rotea ca sedată, în jurul unui ax
 Înconjurată de forme ca niște brațe atrofiate
 Ființe indiscrete, curioase
 Desene pe pereți, estompate în tușe fine
 Lucruri care în lumină se ascund...
 Apoi ziua a scăzut și ele au prins viață și corp
 Ieșeau din zidurile vechi, tentaculare
 Se întindeau monstruoase, primejdioase
 Spre ființa fragilă, fără apărare
 Își rânjeau colții de cositor...
 Am bătut, am strigat după custode, degeaba
 Nici nu știu când am spart geamul
 Cu pumnul, cu capul?
 Gardienii orașului m-au pus jos, cu mâinile la
 spate
 Loveau cu bastoanele, cu picioarele
 De parcă eram spărgătorul anului
 Nu cumva să pătrund în mintea fiului meu
 Nu cumva...

NEȘTIUT

Strâng involuntar ochii când o văd
 Îmi reduc câmpul vizual
 Îi spun că mă supără lumina
 Mi-am inventat chiar o cataractă, să am motiv
 Ea crede orice îi spun
 A fost atât de frumoasă, atât de frumoasă
 Și taică-meu atât de norocos să plece înaintea ei
 Și să mă lase pe mine cu ea...
 Albită, zbârcită, ofilită
 Cu suferințele la vedere
 Cu ciorapii de varice lăsați
 Și căruțul sustras involuntar de la mall
 Atunci când n-a mai găsit drumul înapoi
 A adus-o de mână un vecin
 N-a citit niciodată nimic din ce-am scris
 Scrisul care mă singularizează...
 Stivuia cărțile mele pe dulap și zicea: le am!
 Altul eram acum pentru ea
 La categoria copii mari
 Închis între două coperti, indescifrabil
 Neștiut...

MAMAM

Locuiam la ea pe atunci, în cămăruțe igrasioase
La mama lui mama, Mamam
Mare meșteră la finețuri: tarte, glazuri de șocolată,
caramel

Lapte de pasăre cu găluști pufoase
Cu toate mă mânjeam la gură
Neastâmpărat, năzdrăvan nu am fost
Aș zice dimpotrivă, mai degrabă fragil
Anxios, angoasat, cu tot felul de goange
Unde te vezi la zece ani? mă gândeam
Bolile copilăriei, injecțiile, vaccinurile,
Le-am făcut cu ea, fusese soră medicală
Dar acum se subțiasse de tot, îi tremurau mâinile
Îi spuneam: mă doare, Mamam!
Și totuși eram nepotul perfect, adorat
N-am înțeles niciodată de ce iubea
Ultima povară ce i s-a dat...
Peste ani mi-a revenit mie, preferatul
S-o scot la aer, la soare
Noroc că stăteam la doi pași
De parcul unde ea mă ducea
Să ies cu nasul din tabletă
La leagănele care scânceau, ruginite
Și toboganul lunecând în gol...
Ajunsese o mână de om, abia se târa până la
prima bancă
Te doare, Mamam?

Și ea, cu toată proteza, zâmbea
Acum nu mai e și totuși mă simt ocrotit
Aș mai copilări un pic...

SEMNE DE CARTE

Când în sfârșit am început să public
Am zis să recuperez pe hârtie
Ceva din relația cu tatăl meu
Care s-a grăbit să ne lase singuri...
Momentele noastre puține, trecătoare
Încât și eu m-am prins târziu
Că ceva merită păstrat
Ca o fotografie inexactă, decolorată
Aveam planurile noastre de aventură
Am pus cortul pe un mal înalt
Unde se adună apele într-o bulboană
Noaptea cântă buhaii de mâl
Și ziua se deschid maci fără culoare
Nu-mi dau seama de ce
Așa pălesc amintirile?
Mă învăța să pun râma-n ac, mă încerca
Eu mă înțepam, neîndemânatic
Și mă smiorcăiam cu degetul în gură
Mâini d-adaos, îmi spunea râzând
O să-ți iasă mațele p-acolo...
Uite, mamă, citește, e despre el!
Sunt clipe prețioase, care exprimă un om.
Dar ea abia mai vedea, ca prin ceață
Mai curând lumina decât contururile
Nici amintirile n-o mai țineau
Ceva, cumva... Chiar așa?!

Hai că m-ai uluit de tot...
I-am pus markere printre memoriile subiective
La paginile cu tatăl meu
Poate, poate...
